

Írta:

2012. március 28. szerda, 12:36

Kora tavasztól késő őszig gyakran találkozhatunk ezzel a sokféle népi elnevezéssel illetett ízeltlábúval, de leginkább talán a "suszterbogár" néven nevezik.

Verőköltő bodobács, ez a rovar tudományos neve, a közismert poloskafélékkel áll közeli rokonságban. Már kora tavasszal, illetve tömegesen ősszel találkozhatunk vele. Fák, épületek, ládacsomók, kőrakások, és talán felsorolni is nehéz lenne, hogy milyen helyeken fordulnak elő. Mindig a déli oldalakon gyülekeznek, s néha a százat is megközelíti számuk, amint a bágyadó napsugárban melegszenek.

Általában egy centiméter körüli nagyságú rovar. Színezetében vörös és fekete uralkodik. Jellegzetes riasztó álarchoz hasonlító mintázata alapján jól elkülöníthető a többi bodobácsfajtól. A vörös színe és kellemetlen szaga miatt nem nagyon kedvelik a rovarevő madarak sem. Egyedfejlődése kifejlés, vagyis a lerakott petéből kikelő lárvák nem bábozódnak, hanem tovább növekedve többször vedlenek, míg végső kifejlett állapotukat el nem érik. A bodobácsok tápláléka különböző növényi nedvekből áll, de más ízeltlábúak testnedveit is szívogatják.

Iskolák inszektáriumában vagyis rovartenyészetekben sokáig elélő, sőt szaporodó állat. Télére tehát begyűjthető belőlük vagy tucatnyi, s a biológia iránt érdeklődőknek hasznos megfigyelésekben lehet részük. Eltarthatók lédús gyümölcsökön, így almán, körtén, de kedvelik a hársfa termését, illetve magját is. Ez utóbbi esetében - naponta mohapárnára csepegtetve - vízről gondoskodjunk. A bodobácssokadalomban néha jó néhány, termetre kisebb és fehér színű példánnyal is találkozhatunk. Nem más fajról van szó, csupán a nemrégiben védett, fiatal példányok ezek, melyeknek vörös fekete mintás színezete csak napok múlva alakul ki.

A verőköltő bodobács

Írta:

2012. március 28. szerda, 12:36

